

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Как приех Ахмадията – Истинския Ислям

Произхождам от едно мюсюлманско религиозно семейство от Египет, където отраснах и получих образование. След като завърших Университета в Кайро, се омъжих и през 1979 г. дойдох в Англия с моя съпруг.

Винаги съм се интересувала от религията, защото бях загрижена за онези, които не вярват в някоя религия или дори в съществуването на Бог. Това ме накара да прочета много книги за Исляма, както и да изучавам Светия Коран, с надеждата да открия аргументи, с които да повлияя на тези хора.

В Англия аз се срещах с много хора от различни страни и разширих познанията си за доста религии по света. Започнах и да опознавам християнството най-вече от една двойка Свидетели на Йехова, които често ме посещаваха, за да проповядват религията си. Приветствах ги с намерението да проповядвам пред тях Исляма и поради тази причина започнах да чета Библията и други християнски книги. Бях огорчена, че има хора, които боготворят друг Бог освен Аллах, нашия Създател, и се чувствах обезпокоена и угрижена, че мюсюлманите не са направили много, за да спрат това.

Интересът ми към Исляма се засили. Разделението на мюсюлманите в различни групи ме безпокоеше изключително много. Не одобрявах това. Виждах, че мюсюлманите не изповядват истинския Ислям, този, описаният в Светия Коран, и така оставят лошо впечатление за религията си като я представят религия на тероризма и кръвопролитие. Ентусиазирах се да проповядвам Исляма и да убеждавам немюсюлманите, че това, което виждат от мюсюлманите не е истинският Ислям. Някои хора ме предупреждаваха, че не трябва да говоря за моята религия пред немюсюлмани, защото това е опасно за собствената ми вяра и защото Ислямът не е мисионерска религия. Аз обаче бях на различно мнение. Усещах Исляма като една красива религия и ако Аллах ми е изпратил този прекрасен дар, мой дълг е да го споделя с другите хора. Чувствах, че проповядването на Ислям е вид *Закат* и вярвах, че ако религията ми ще бъде засегната като говоря за нея на другите хора, то това би означавало, че не следвам правилната религия.

Тогава, през 1989 г., се вдигна много шум около мюсюлманите по целия свят срещу книгата *Сатанински строфи*. Това наистина изчерпа търпението ми. Аз, разбира се, не бях съгласна с автора на книгата, нито пък с това, което пишеше там, но не можех и да търпя реакцията на мюсюлманите, които, по мое мнение, по никакъв начин не бяха ислямски. Те мислеха, че вършат това в името на Исляма, но аз чувствах, че Ислямът бе нямаше вина за това и съжалявах за немюсюлманите, на които се представяше това

погрешно лице на тази миролюбива религия и оттук те нямаше какво друго да направят, освен да я заклеймят. Огледах се наоколо и не успях да видя нито един човек, включително и себе си, който да проповядва истинския Ислям. Помислих си за моите хора в Египет. Те също не практикуваха истинския Ислям. Дори и най-религиозните от тях не бяха това, което наричам истински мюсюлмани. Те бяха прекалено слаби и безпомощни, а също така и много пасивни. Те пазят религията за себе си и не я разпространяват за другите. Мислех и за Сподвижниците на Светия Пророк, Аллах да го благослови и да му донесе мир. Те следваха ученията на Корана, както на думи, така и на дела. Те бяха праведни, добри, силни и активни. Радвах се на единство и сплотеност. Те противодействаха на враговете си като един. Бяха обединени под едно знаме, следваха един водач и имаха една обща цел. Тя бе да се подчиняват на повелите на Аллах и да разпространят посланието на Исляма по целия свят. Те бяха това, което аз наричам истински мюсюлмани. Но какво са днес те? Не ги виждам около себе си. Имаше ги само преди четиринадесет хиляди години. Искаше ми се да бях родена по тяхното време, за да се радвам на благословията да се бориш за каузата на Аллах и да можеш да разпространяваш Неговото послание из целия свят. Искаше ми се да защитавам Исляма, но се нуждаех от напътствие. Имах нужда от някой, който да ми обясни правилното учение на Светия Коран и да ме научи как да стана истински мюсюлманин. Чувствах се толкова безпомощна и потисната. С цялото си сърце се молех на Аллах да върне обратно на света истинския Ислям в целия му блясък и мощ и да го възцари над всички други религии.

Беше месецът на Рамадан, когато Милостивият Аллах отговори бързо на молитвите ми. Един мой колега немюсюлманин от работата е забелязал интереса ми към проповядването на Исляма и по този повод спомена, че знае за ислямска група, наречена Ахмадият, чиито последователи също проповядвали Исляма, но вярвали в Пророк, който е дошъл на света след Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и да благослови. Аз обаче смятах, че това е поредната група, която е тръгнала по грешния път. Въпреки това, ми беше интересно да науча повече за нея, за да успея да разбера защо хората се отдалечават от истинската си религия. Моят колега ми донесе няколко книги на Ахмадия, които са му били дадени от приятел-ахмадиец на неговата съпруга. Тогава той ме предупреди, че другите мюсюлмани считат тези ахмадийци за *Кафири* (неверници).

Започнах да чета тези книги. Едната от тях бе *Въведение в ученията на Светия Коран* от Хазрат Мирза Баширудин Махмуд Ахмад. Тя имаше някаква скрита красота, която не може да се обясни с думи, само може да се почувства със сърцето. Начинът, по който тя представяше ислямската религия чрез живота на Светия Пророк, Аллах да го благослови и да му донесе мир, както и начинът, по който обясняваше пасажите на Библията, бе впечатляващ. Можех да почувствам дълбоката обич на автора към Светия Пророк на Ислям, Аллах да го благослови и да му донесе покой. На този етап, разбира се, не съм мислила да повярвам в Ахмадията заради пророчеството, приписвано на основателя на движението. Харесах каузата на Ахмадият много и разбрах, че е голяма грешка ахмадийците да бъдат считани за Кафири. Реших да поговоря с тях и да се опитам да

променя вярата им в така нареченото пророчество, защото, ако не беше това, бях повярвала, че са истински мюсюлмани.

И така отидох да се срещна с ахмадийката, която бе донесла, книгите, които четях. Внимавах за всяка нейна дума и действие и открих, че тя бе една много добра мюсюлманка. Сприятелихме се много бързо и дискутирахме много въпроси. Единият от тях бе: Какво се е случило с Исус след разпъването му на кръст? Преди това не вярвах в това и никога не съм се замисляла за това преди. Тогава си спомних, че майка ми каза веднъж, че според някои мюсюлмани Исус, Аллах да му донесе покой, ще се завърне на света преди неговия край. Самата тя, обаче, не бе сигурна в това. Когато я попитах как ще го разпознаем, ако наистина се завърне, тя ми отговори, че ако някой твърди, че е той и не промени Светия Коран или което и да е от ученията на Исляма и величае Аллах и почита Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и да го благослови, то тогава това трябва да е той.

Обърках се. Прочетох още няколко книги на Ахмадия. Съчиненията на основателя на движението бяха така хубави и перфектни, че четенето им ми достави неимоверно удоволствие. Любовта към Аллах и Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и да го благослови, струеше от всяка една буква. Убеждението ми, обаче, че Свещения Пророк на Исляма, Аллах да му донесе мир и да го благослови, е последният пророк, който ще се появи на земята бе така силно, че не ме оставяше дори да помисля върху тези твърдения. Мислех си също така, че ако това беше истина, арабските мюсюлмани щяха да го знаят много преди това. Понякога си мислех и че може да си навлека гнева на Аллах дори само като мисля за това.

След няколко седмици, мой приятел-ахмадиец ме заведе в Исламабад в Тилфорд. Това посещение промени живота ми. Със собствените си очи видях една организирана мюсюлманска общност, чиято мисия е да проповядва Исляма по мирен начин, без принуда и чиито Ислям бе, онова, което аз наричам истински Ислям. В този ден се срещнах с още ахмадийци и бях впечатлена от техните гледни точки и вярвания. Това, което най-много ме впечатли бе интерпретацията им на някои стихове на Светия Коран. Винаги съм мислила, че арабите са онези, които най-добре могат да разберат истинското послание на Светия Коран. След този ден, обаче, това се промени. Усещах любовта, искреността и отдадеността на хората, които срещнах. Те работех заедно като един екип и следваха един водач. Чувствах, че Десницата на Аллах им помага и ги защитава. Усетих нещо много странно, сякаш със собствените си очи виждах Сподвижниците на Светия Пророк, Аллах да му донесе покой и да го благослови, защото те по много неща приличаха на тях.

В този ден се завърнах в къщи с различно сърце. Искях да принадлежа на това Общество. Вярата в пророчеството за Обещания Месия бе това, което ме спираше. Замислих се по-надълбоко в този въпрос и се запитах: Как е възможно човек, който пише толкова чисти слова за Исляма да бъде лъжец? Как е възможно човек, чиито последователи притежават такава доброта, да греши? Как е възможно човек, който носи в сърцето си

тази истинска любов към Аллах и Неговия Вестител, Аллах да му донесе мир и да го благослови, да се преструва на пророк? За пръв път започнах да осъзнавам, че има шанс Обещаният Месия да казва истината. Обърнах се към Аллах да ме поведе по правилния път и до утрото на следващия ден истината ме озари като слънце в светъл ден.

Осъзнах, че Аллах, Всевишният, Всечуваният и Всезнаещият, знае за това, което се случва по света и защото е състрадателен и милостив, не може да не се грижи за своите раби. Разбрах, че Аллах, който ни изпрати Пророка Си в миналото, не можеше сега да не покаже щедростта си, когато ние ужасно се нуждаехме от нея. Осъзнах, че Свещения Пророк, Аллах да му донесе мир и да го благослови, не е дошъл, за да сложи край на благословията на пророчеството и с това да отнеме на човечеството нейното благо, а е дошъл, за да го представи пред своите последователи и да ги научи как да го достигнат. В Ахамдият аз виждах лекарството за цялото зло на света.

То е убежище за заблудените, безпомощни мюсюлмани, които са разделени и слаби. Аллах бе основал Общността, която да ги обедини в едно и да бъде техен източник на сила и мощ. То е лекарството за всички немюсюлмани, които не знаят кое е истинският Ислям. Аллах бе изпратил Общността, чиито членове да представят истинския облик на Исляма като следват ученията на Светия Коран. Аллах бе издигнал Общността, която да защити Исляма и да върне неговата слава и сила. Всичко това не би било възможно без човек, изпратен и напътстван от Аллах, който да посее семето на този Джамаат. Всъщност, открих, че на молитвата, която отправих преди три месеца на Рамадан, Милостивият Аллах вече е отговорил в лицето на Хазрат Мирза Гулам Ахмад – Обещаният Месия, Аллах да му донесе мир и че грешката е била в мен, че не съм го разпознала. Аллах обаче е съвършен, Той не греши.

Тогава си спомних за съпруга си и за единствения си син, който бе само на шест години тогава. Спомних си и за семейството и приятелите си в Египет. Знаех, че мога да ги изгубя ако провъзглася истината на Ахмадият. Прекрасната истина, която Аллах ми разкри, демонстрираше безконечното му милосърдие и аз се почувствах изпълнена с признателност, заради която и заради Него бих жертвала да изгубя всичко и всички. Аллах казва в Светия Коран:

Кажете: Ако вашите бащи и вашите синове, и вашите събратя, и вашите жени, и вашите роднини, и богатството, което сте натрупали, и търговията, чийто застои ви плашат, и вашите жилища са ви по-скъпи от Аллах и от Неговия пратеник, и от усърдието в Негово име – тогава чакайте, докато настъпи пришествието на Аллах с Неговата присъда; и Аллах не напътства непокорните хора. (9:24)

Нямаше нужда да избирам или решавам, защото единствено Аллах, неговият Вестител и борещите се за Неговата кауза, ми бяха по-скъпи от всичко друго на света.

Прочетох условията за посвещаването в Движение Ахмадия. Дори това бе за мен поредното доказателство за истината на Общността. Това бе точно онова, което исках да правя и без да губя време положих Байят. Един ден ми бе казано, че пътят на Ахмадията

не е лесен. Бях много щастлива да чуя това. Спомних си желанието си да съм родена по времето на Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и да го благослови, за да мога да му помагам да разпространим истинското му послание и така да се боря за каузата на Аллах, а сега Аллах ми бе дал възможността да сбъдна желанието си.

Няколко дни след като положих Байят (клетва за вярност). Бе Ейд-улАдха (Курбан байрам). Това бе първият път, когато се молах зад ахмадийски имам. Това бе и първият път за мен да плача по време на молитвите си. Плачех да благодаря на Аллах за тази голяма благословия, която Той бе изпратен на света и да ми покаже истината. Аз изпитвах нужда да получа опрощение от Него, защото не можах да позная и не последвах Неговия Вестител преди това.

Бях изключително щастлива след като чух службата в този ден, която естествено беше за пожертвването. За пръв път през живота си чух служба, която достигна до дълбините на сърцето ми. За пръв път осъзнах истинската мъдрост, която носи честването на Ейд-ул-Адха, празник, който бях чествала много пъти преди това. Разбрах и за пожертвването на мюсюлманите ахмадийци и историята за първите двама ахмадийски мъченици.

Това бе първият ми урок по Ахмадият.

Бях толкова трогната от чутото, че изпитах силно желание да участвам в пожертвването на Общността. Тогава се молах Аллах да ми позволи да дам всичко, което имам, за да помогна да се разпространи посланието на ахмадията по света. От този ден нататък когато и да срещнех трудност или когато и да губех нещо или някого по пътя си към Аллах, аз бях щастлива, защото това означаваше, че Аллах е чул молитвите ми. Истината е, че не мога да кажа, че наистина съм изгубила нещо, защото каквото и да губех, Аллах ми даваше много повече в замяна, така че днес аз съм по-щастлива от всякога (Ал Хамдо Лилах).

Научих и друг важен урок. Ако исках наистина да проповядвам Исляма, първо трябваше самата аз да практикувам истинския Ислям, защото не можеш да дадеш нещо, което не притежаваш. И така започнах да се възраждам. Отдадох цялото си време, с което разполагах, в следване на учението от книгите, които четях. С милостта на Аллах четях много книги по това време, включително *Английски коментар на Светия Коран в Пет тома*, която ми достави огромно удоволствие. Тя добави ново измерение към познанието ми за Светия Коран и отвори нови врати пред мисленето и разбирането му. В Египет бях чела и слушала много коментари върху стиховете на Светия Коран, но никога не бях попадал на нещо такова „Съкровище в пет тома“.

Дотогава не се бях срещала с главата на Общност Ахмадия, но продължавах да му пиша за молитвите и да слушам речите му на записи, като се опитвах да спазвам внимателно напътствията му.

Открих, че никога досега не бях познавала Аллах така както Го познавах сега.

Преди това, Аллах бе за мен Този, който е сътворил всички и всичко във вселената и който е задоволил всички нужди на Своите творения и с това се изчерпваше ролята му. Сега осъзнавам, че Аллах е също и Велика Сила, която продължава да изпраща Своите благословии на света и Който продължава да задоволява нуждите на творенията си, разбрах, че той е Даряващият Милост, чиито запаси са вечни и никога няма да се изчерпат.

Преди това мислех, че Аллах е Великият Господар, който стои на трона си високо в небесата и наблюдава всичко, което се случва в царството Му, и докато Неговите творения могат да отправят молитвите си към Него, то не им е позволено да се срещнат с Него или дори да го доближат. Сега осъзнавам, че Аллах е Любящият и Състрадателният, който не само вижда и чува творенията Си, но и също така говори с тях и отговаря на молитвите им. Този, чиято врата е винаги отворена за всеки. Той е винаги готов да напътства онзи, който търси близостта му, по правия път, който води към Него. Преди мислех, че Аллах е Висшето същество, което живее на далеч, но открих, че Той е близкият Приятел, който обгръща цялата вселена и който живее във и около Своите раби.

Гледах на молитвите като на задължение към Аллах, с което като приключача, мога да забравя за Него и да продължа с останалите си задачи от деня. Сега, обаче, гледам на молитвите си като на начин да се доближа до Аллах така, щото след като отправя молитвите си, връзката ми с Него да бъде по-силна и близка. Сега разбрах целта на моето създаване и се чувствам удовлетворена само при спомена за Аллах и следване на Неговите заповеди.

Около девет месеца след като положих байят се срещнах с Главата на Общност Ахмадия, живият представител на Аллах. За мен това бе велико преживяване. В него виждам завършената картина на Ахмадият и плодовете на дървото Халифат, което Обещаният Месия, мир нему, е посадил. Чрез него виждам единството на Аллах, чиято промисъл е да обедини света около един водач, в него виждам и изпълненото обещание, което Аллах дава на истинските вярващи, да ги направи наследници на света и до осигури на Исляма последната победа.

Нека Аллах да ми помогне в благородното му дело и да увенчае усилията му с успех.

Не твърдя, че съм достигнала края на пътуването ми към Аллах. Приемането на Ахмадият е, всъщност, началото на едно безкрайно пътешествие. Спазвайки ученията на Ахмадият, всеки може да постигне прогрес и да тръгне с бързи стъпки по правия път, водещ до Аллах.

Благодарна съм на Аллах, че ме посвети в тази красива истина и се моля всеки човек по света да бъде излекуван и насочен към нея. И нека Аллах да даде покой и да благослови

Светия Пророк на Исляма, който ни донесе тази красива религия на Аллах и който следвайки изцяло ученията на Светия Коран, бе прекрасен пример за човечеството. Нека Аллах да даде мир и да благослови Обещания Месия, който съживи тази религия за нас и следвайки стъпките на своя Господар, докажа на света, че дори днес всеки може да срещне своя Създател. Той е написал:

„Нашият рай е в нашия Бог. Нашата най-голяма наслада е в нашия Бог, защото ние Го видяхме и открихме всякакъв вид красота в Него. Това богатство си заслужава да бъде придобито дори ако човек би трябвало да пожертва и живота си, за да го придобие. Този рубин си заслужава да бъде купен, дори ако човек трябва да изгуби себе си, за да се сдобие с него. О, вие, които сте опечалени от загуба, изтичайте до този фонтан и вие ще утолите жаждата си. Това е фонтанът на живота, който ще ви спаси. Какво трябва да направя аз и с какъв барабан ще трябва да възвестя, че това е вашият Бог, така че хората да могат да чуят? Какво лекарство да дам за ушите им, така че те да се заслушат? Ако ти принадлежиш на Аллах, бъди сигурен, че Аллах наистина ще принадлежи на теб.“

(Roohani Khazain, vol.19: Kashti Nooh, pp.21—22)

Нека Аллах ни даде сили да следваме неговия пример, да достигнем до целта си и да успеем да разпространим посланието на Ахмадият по целия свят. Амин

(Транскрипция от „Review of Religions“)